

ΤΡΥΦΕΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ ΜΙΑΣ ΑΓΓΛΙΔΟΣ

Συνοχίζομεν καί σήμερον τήν δημοσίευσιν τών ερωτικών επιστολών μιάς Αγγλίδος...

Επιστολή τετάρτη

Αγαπημένε μου, Αν ετάραχη κάτι στον Έρωτα...

Ω! αγαπητέ μου φίλε, γίνονμαι όταν σε φιλώ, τί θα ήταν ή ζωή χωρίς έσú;

Μου άνοιγεις τά μάτια μου με τά φιλά σου καί τά βλέπω όλα όρρακα καί όλα φωτεινά.

Είμαι γιά μένα κάτι περισσότερο από ό,τι μπορούσε ποτέ να φαντασθή τό φτωχό μυαλό μου!

μπορούσα να τον φαντασθώ χωρίς έόνα. Έπί είσαι ό δικός μου ό παράδεισος, σù είσαι ή ζωή μου!

Είμαι κάτι τι νέο καί γιά τόν ίδιο έαυτό μου, από τότε που σέ γνώρισα, 'Ο Θεός να σέ άνταμίειρη γ' αυτό.

Ακόμη καί έν μου έκλεινες τά μάτια μου, ακόμη κι άν μ' έκανε τυφλή, ποτέ δέν θα μπορούσες να καταστρέφεις ό,τι μέσα μου δημιουργήσες.

Καί αυτοί οι θεοί δέν μπορούν να ξανατάξουν ό,τι έδωσαν. Τό να είμαι δική σου, είνε δώρο τών θεών, είμαι βεβαία γ' αυτό, καί έτσι κανείς δέν μπορεί να μου τό ξαναπάρη.

Φίλησέ με, δικέ μου.

Είμαι έγώ τό δνιποιογήμα σου.

Πέφτω στό χροεββάτι αυτή τη στιγμή κ' ή καρδιά μου φέρνει άναχτήντας σέ...

Καλή νύχτα, πρίγκιπά μου!...

Επιστολή πέμπτη

Πολυεπόμενη μου.

Μού έδωκες μία ήμερά άνοιξοει, προτού άναλυσθουν οι λάγοι κ' άνθίσουνι τά δέντρα—ή εποχή τού Έρωτα ποή πάντα ή ψυχή μου νοσταλγει. Η καρδιά μου ήταν γεμάτη από πένθος καί από μελαγχολία...

Η άνοιξις είνε μερικόν άκόμη, παρακολύ μακρινά, έφόσον σù δέν γράφεις.

Φαίνεται ότι ένα από τά γράμματά σου χάθηκε. (Ξαναγράψε το αγαπημένε μου, ξαναγράψε όλα όσα έλεγες καί όλα όσα λησιάνησες να πής καί όλα όσα δέν εσφορτάσες ακόμη να γράφεις).

Στη σημερινή επιστολή σου ήταν ένα μυστηριώδες χαριτωμένο, στό όποιο εμφανίζαν καθαρά τό σημάδι τού νευρικού δικτύου σου—χαριτωμένο ήταν, γιατί έστήριζε τό μάγουλό μου άπάντου του καί σέ αισθάνθηκα.

Ας επανέλθω όμως πάλι στον άνοιξιακό καιρό μου. Σέ μία στιγμή, μ' ένα σου γράμμα, μου έδωκες όλόκληρη βδομάδα άνοιξοει, καλοκαιριού, πού ήχη τόσο έπιθυμεί. Γιατί μου έγραψες ότι ό ήλιος έλάμψε άπάνω στον άκτινοβόλο κ' ότι σέ αγάλλισε με τίς χροούσε του τίς άχτίδες καί ότι σέ περιέβαλλε με τί θεία τήν φωταύγειά του;

Πούδς ήλιος, πού ήλιος είσαι σù, πού μου δίνεις ζωή όταν με αγκαλιάσεις καί φωτίζεις όλη μου τήν βαρβαρή!...

Η μήπως είνε καί άλλος ήλιος σ' αυτά τά μέρη;

Μου γράφεις έπειτα ότι τά γράμματά μου σου άφάρουν. Άλήθεια,

αγαπημένε μου; Πές μου το καί πάλιν, βεβαίωσέ μου το, γιά να πεισθώ τελείως.

Όταν αυτό συμβαίνει, αισθάνομαι γιά τά γράμματά αυτά, τά φτωγά αυτά γράμματά, στό όποια αγωνίζομαι να κλείσω τήν ψυχή μου, τά αισθήματα που αισθάνεται μία ύστερημανη μητέρα γιά τό παιδιά της.

Τά γράμματά μου... Φεύγουνε, πετούνε γοργά από τή φοιληά τους, αλλά πολύ φοβόμαι ότι φτάνουνε σ' ένανα με τά ατερά σπασμένα, γιατί έχω τόσα πολλά να πούν καί τόσο άσημα τό λένε...

Η ψυχή μου ανέβριζε καί έπνιξε τό πνεύμα μου.

Σù στέλνει τό γράμμα μου αυτό, άπάνω στής ψυχής μου τό φτερά.

Επιστολή έκτη

Πολυαγαπημένε μου.

Πώς θα κατορθώσω ποτέ, με τίς φτωχές καί άτελείς αισθήσεις μου να έκφραζόμεθα τελείως; Αγαπημένε μου... Σέ αγαπώ, σέ αγαπώ, σέ αγαπώ! Τσοις ώτις ή δύσ λέξεις τό λέγον. Σέ αγαπώ καί σέ φιλώ από μακρινά έκαστό φορές στό λεπτό τής ώρας. Άνοιξε λοιπόν αυτό τό γράμμα να βγής μέσα ένα φίλο μεγάλο, μεγάλο σάν χιλιά φίλιά καί χιλιά φίλιά μεζεμένα σ' ένα!

Αν όλα στον κόσμο σκοτεινιάζαν γύρω μας, δέν θα μιάς έλεγαν τίχα τά φίλιά μας, παρακολύ καιά, έκείνο που έπιθμεί ό ένας γιά τόν άλλο;

Είμαι ειλκρινής καί γενναίος καί τόσοσ ώρραος, όποτε μία γυναίκα φοβάται να σέ κοιτάξή.

Κ' έγώ; Είμαι άπλοώστατα έγώ, έγώ που σ' αγαπώ καί... Άλλά όχι! Είμαι άπλοώστατα έγώ που σ' αγαπώ καί ποτε άλλο... δέν έχω κανένα άλλο προσόν, κανένα άλλο άπλοώτως.

Άπερφόρησε όλα τά ήθικά μου προτερήματα, δέν μου μένει πλέον τίποτε.

Είμαι μία ζητιάνα καί μου είνε τόσο γλυκό να ζητιανεύω γιά σένα! Δώσε μου λίγα ψιχουλά από τόν έαυτό μου, από τό έγώ μου, τό όποιο τόσο μου άφήρησε!...

Πεινώ τόσο πολύ καί δέν μπορώ να τό δείξω παρά αγχαλιάζοντας—σε έκαστό φορές!...

Ω! σ' αγαπώ! Καί κλαίω γιά τόν χωρισμό σου καί δέν έχω λέξεις να σου εκφράσω τί αισθάνομαι.

Τά δάκρυά μου έχουν φτερά.

Ίδες λοιπόν, αγαπημένε μου, ίδες έδώ σ' αυτό τό χαρτί μία κηλίδα βροχής—βροχής από τά μάτια μου—που γεμίζει τό γράμμα μου με τόση σημασία.

Καλή νύχτα. Σέ φιλώ. Σέ αγχαλιάζω.

Πώς; Σάν να ήταν γιά πρώτη φορά, ή γιά τελευταία; Όχι, αλλά γιά πάντα, πολυαγαπημένε μου!

Κάθε φορά όπου σέ βλέπω ή σέ σκέπτομαι, τό συμπαν, όλοι οι κόσμοι καί όλοι οι όργανοί, τό άπειρο, σινοφίζονται στα μάτια μου.

Σ' αγαπώ! Σ' αγαπώ!

Σ' αγαπώ!

Είθε μία καλή νύχτα μου να σου φέρη μίαν καλήν ήμερά!...

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ

Τό πρώτο ήμερολόγιο έξεδόθη στό 1457, στη Βιέννη, ή πρώτη ήμερολόγια βγήκε στην Άγγλία στό 1588, ή πρώτη Γράτσετα ιδρύθη στη Βιέννη στό 1171, τό πρώτο ταχυδρομείο συνεστήθη στό 1464, τό πρώτο ατμόπλοιο κατασκευάσθη στό 1830, κατά τόν ίδιο δέ χρόνο κατασκευάσθησαν κ' ή πρώτες πέννες.

νομαι κι' έγώ καί καθε πρωί πέρνω έλιπίδα!... Εισοχίωσα πειά στό παράθυρο, προμηνοντάς σε να γυρίσής!...

Μά άλλοιμονο! 'Από τόν δρόμο' που τόν περιμένει ποτέ πειά δέν θα τόν δη!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.